

Nagovor dr. Aleša Musarja ob 2. državni razstavi konj slovenske hladnokrvne pasme

Hipodrom Ljubljana, 21. september 2024

Spoštovani predsednik Združenja rejcev konj slovenske hladnokrvne pasme g. Slavko Vrhovec, spoštovani predsednik Kmetijsko gozdarske zbornice g. Roman Žveglič, cenjeni visoki gostje, spoštovani rejci in rejke konj slovenske hladnokrvne pasme, drage ljubiteljice in ljubitelji teh lepih živali!

Dovolite, da vas najprej vse pozdravim v imenu častne pokroviteljice 2. državne razstava konj slovenske hladnokrvne pasme dr. Nataše Pirc Musar, predsednice Republike Slovenije. V posebno čast mi je, da vas lahko nagovorim kot ljubitelj konj in kot ljubitelj slovenske kulturne dediščine. Menim namreč, da pogled na tradicionalno podobo slovenskega podeželja ni popoln, če pri tem ne vidimo kakega konja. Kadar danes vidimo konja, vpreženega v voz, je prva misel: praznik je. Morda ne tisti veliki, z vojsko in častnimi govorniki, ampak domači, prijazni, morda osebni. Morda obletnica, morda poroka, vsekakor pa nekaj svečanega.

Vloga konja v našem vsakdanu se je spremenila. Še vedno imamo rek »gara kot konj«, ampak konja je za težka dela večinoma nadomestila mehanizacija. Čeprav ne povsod. Pa tudi tedaj, ko je veljal pregovor »voz počiva poleti, sani počivajo pozimi, konj ne počiva nikoli«, je imel konj poseben položaj. Moja teta Ana je imela kmetijo v posavskem hribovju in enega konja, ki je vlekel tako voz kot plug. Tista ena konjska moč ji je pomenila več kot vse v motorju traktorja. Teta Ana ni bila na nobeno žival v svojem hlevu bolj ponosna, kot na svojega konja.

Tako kot smo vsi Slovenci ponosni na svoje konje. Imamo plemenite lipicance, ki so bili namenjeni potrebam dunajskega dvora. Vedno pa smo imeli mnogokrat več domačih, hladnokrvnih konj, ki so služili za vsakodnevna težka dela. Obema pasmama je skupno, da ju je oblikovala slovenska pokrajina in zavestna reja za delovne namene.

Danes, ko slavimo 60. obletnico vodenja rodovniške knjige in poimenovanja pasme slovenski hladnokrvni konj ter 60. obletnico obstoja žrebetišča, je pravi trenutek za zahvalo vsem, ki ste prispevali in še prispevate k temu, da se je izoblikovala naša avtohtona pasma, ki jo označujejo mirnost, prijaznost, delavoljnost in ravno pravšnja moč za opravila, katerim so konji namenjeni. Rejkam in rejcem ter Združenju rejcev konj slovenske hladnokrvne pasme gre torej zlasti zahvala, da danes čreda presega 3400 konj. To je tudi prispevek k ohranjanju slovenske kulturne dediščine. Brez našega konja bi bila slovenska kulturna krajina osiromašena in nepopolna.

Po desetletjih rejskega dela in zavestnega oblikovanja avtohtone pasme slovenskega hladnokrvnega konja, je 2. državna razstava priložnost, da naše konje pokažemo najširši javnosti in podelimo priznanja najlepšim in najboljšim konjem in njihovim rejcem za njihovo lepoto in delo. Razstava je tudi priložnost, da vsi skupaj, preko zmagovalcev razstave spoznavamo, v katero smer naj gre nadaljnji razvoj naše pasme. In ta razstava je praznik. To je bilo jasno že na začetku - vpregli smo vozove. Je praznik, ob katerem vam, rejcem in rejkam, lahko v imenu predsednice in vse Slovenije rečem: ponosni smo na vas in vaše konje!